

TROUW - REVIEW

JORGE LUIS PRATS

17 November 2008

kritieken

Charmeur Jorge Luis Prats schittert in Latijns repertoire

Klassiek

Jorge Luis Prats, piano. Concertgebouw Amsterdam Grote Zaal, 15/11.

Dé sensatie in het vorige seizoen van de serie Meesterpianisten in het Concertgebouw was het debuut van de Cubaan Jorge Luis Prats. Deze rasvirtuoos, die jarenlang zijn land niet mocht verlaten, bleek toen niet te overtreffen in het laatromantische repertoire uit Spanje en Latijns-Amerika. Zijn extraverte spel riep ook de vraag op wat deze pianist in het klassieke repertoire zou presteren.

Zondag kwam daar het antwoord op toen Prats zijn recital opende met Beethovens Sonate in A. Hij vertolkte dit werk met een Beethoveniaans pathos. Zijn toon was minstens zo krachtig als die van die andere pianogigant, Grigori Sokolov, maar waar deze Rus tot in het extreme de contrasten opzoekt bleef Prats vanuit het grote gebaar spelen, met weinig detaillering in dynamiek en articula-

tie en soms met een ronduit ruwe en ietwat onverzorgde toon. Nee, Beethoven is niet het terrein van Prats.

Schubert veel meer: diens groot-schalige en zware 'Wanderer-Fantasie' leende zich goed voor Prats' monumentale en orkestrale aanpak. Onder zijn handen klonk dit technisch beruchte werk alsof het helemaal niet moeilijk is. Belangrijker was dat Prats het onder één spanningsboog plaatste en de luisteraar aan de hand meenam op zijn wandeling langs de pieken en dalen van dit veelomvattende stuk.

Na de pauze volgden van Schubert twee lichtere, dansante werken. De onbekende 'Grazer Fantasie' werd pas in de twintigste eeuw ontdekt. Prats speelde dit gracieuze werk rank en charmant. Hoorbaar werd hoeveel affiniteit hij met het fenomeen dans heeft. Zo ook in Schuberts 'Kupelwieser Walzer', een nogal onbeduidend werkje, dat Prats nogal vrij, soms zelfs schmierend aanpakte, zodat het eerder van een

laatnegentiende-eeuwse saloncomponist dan van Schubert leek te zijn.

Het dansfestijn begon pas goed in de bewerking die Liszt van een aantal Schubert-walsen maakte en onder de titel 'Soirées de Vienne' uitgaf. Liszts geraffineerde pianistiek was koren op de molen van charmeur Prats. Hij liet heerlijk licht pianospel horen in de trant van de coryfeeën uit de laatromantische, Pools-Russische pianoschool, zoals Godowsky, Hofmann en Horowitz.

Wél volledig onovertroffen was nu weer Prats vertolking van Spaanse muziek. In drie delen uit Albéniz' 'Iberia' liet hij de piano als een flamencogitaar klinken, in afwisseling met de melancholische, rauwe zang, zoals we die uit Andalusië kennen. Met zijn zinderende spel wist hij de luisteraar helemaal in te pakken. Zo ook in de clownesk gepresenteerde toegiften van Villa-Lobos en Lecuona. Hopelijk komt Prats nog vaak terug met dit zuidelijke repertoire.

Christo Lelie